

EEN REISGENOTEN ROMAN

SHARON GARLOUGH BROWN

STROMEN VAN WATER

Vier vrouwen onderweg.

Een roman over vallen en opstaan met God.

Sharon Garlough Brown

STROMEN VAN WATER

Roman

Vertaald door Tineke Tuinder

KokBoekencentrum Uitgevers - Utrecht

WEGEN

*Het had geen zin om me af te vragen welk door reigers bevolkt meer
er in de andere vallei lag,
of spijt te hebben van de liedjes in het bos
dat ik besloten had niet te doorkruisen.*

*Het had geen zin om me af te vragen waar de andere wegen
naartoe hadden geleid,
omdat ze elders heen leidden;
want nergens anders dan dit hier-en-nu
is mijn ware bestemming.*

*De rivier kabbelt kalm door de zachte avond,
en alle stappen van mijn leven hebben me thuisgebracht.*

Ruth Bidgood

Voor mam, pap en Beth
die mij hun leven lang de weg van liefde hebben voorgeleefd.
En voor Jack en David, die die liefde dagelijks vormgeven.
Ik hou van jullie en ben God dankbaar voor jullie.

*Volg dus het voorbeeld van God, als kinderen die Hij liefheeft,
en ga de weg van de liefde, zoals Christus deed,
Die ons heeft liefgehad en Zich voor ons gegeven heeft als offer,
als een geurige gave voor God.*

Efeziërs 5:1-2

INHOUD

DEEL 1

In de schaduw	9
<i>Meditatie op Johannes 11:17-44</i>	
<i>De opstanding en het leven</i>	34

DEEL 2

Gebroken en uitgegoten	113
<i>Meditatie op Marcus 14:1-11</i>	
<i>Iets goeds</i>	119

DEEL 3

Stenen weggrollen	229
<i>Retraite van stilte en afzondering</i>	
<i>Wachten op de morgen</i>	238

DEEL 4

Alles wordt nieuw	311
<i>Meditatie op Johannes 21:9-22</i>	
<i>Je roeping omarmen</i>	336

Dankwoord	397

DEEL 1

IN DE SCHADUW

*Wees mij genadig, God, wees mij genadig,
want bij U is mijn leven geborgen.
In de schaduw van Uw vleugels zal ik schuilen,
tot het doodsgevaar is geweken.*

Psalm 57:2

1

BECCA

In de drie weken sinds de dood van haar moeder had Becca Crane één ding geleerd over rouw: het viel gewoon niet te voorspellen wat een stortvloed aan emoties kon teweegbrengen. De simpelste dingen konden haar van streek maken: een Amerikaans accent in de Londense metro, een doos Cheerio's-ontbijtgranen – het hoofdbestanddeel van haar moeders dagelijkse menu – op een plank in de supermarkt of de melodische, treurige vioolmuziek van een straatmuzikant aan de zuidkant van de Theems. Om een of andere reden wekten avondwandelingen langs de rivier met uitzicht op de Houses of Parliament zo'n diepe pijn op in haar binnenste dat ze amper kon ademhalen.

Ze trok haar gebreide baret over haar oren en leunde over de koude metalen reling. Overal langs de zuidelijke oever van de Theems wierpen bolvormige lampen in gietijzeren lantaarnpalen een zacht licht op de stelletjes die hand in hand langs de oever liepen, terwijl het geluid van lachende kinderen vanuit een ouderwetse carrousel haar kant op dreef.

Ze wist niet goed waarom ze zichzelf kwelde met deze uitjes 's avonds. Misschien onderging ze liever de brandende pijn van verlies dan de gevoelloosheid die haar meteen na haar moeders overlijden in bezit had genomen. In Kingsbury, haar thuisstad, had ze verdoofd en gevoelloos rondgedwaald, alsof ze zichzelf bekeek

in een film – een klein donkerharig weesmeisje dat zichzelf en alle anderen ervan probeerde te overtuigen dat ze het ‘prima redde in haar eentje’.

‘Bel me gerust als je iets nodig hebt,’ had haar tante door de telefoon gezegd, kort nadat Becca was teruggekeerd naar Londen om haar eerste studiejaar in het buitenland af te ronden. Die woorden hadden hol geklonken. Tante Rachel had niet eens de moeite genomen om de uitvaart bij te wonen, met het zwakke excuus dat ze op zakenreis moest en die niet kon afzeggen. Ze had zelfs haar aanbod van een parttime freelancebaantje in de zomer ingetrokken. Dat aanbod was aanvankelijk bedoeld om Becca de kans te geven de zomer met Simon in Parijs door te brengen zonder afhankelijk te zijn van de financiële steun van haar moeder. Maar nu, zo had haar tante sarcastisch opgemerkt, had Becca als eigenaar van haar moeders bescheiden landgoed geen financiële zorgen meer. ‘Wat moet je in vredesnaam met zo’n huis beginnen?’

Becca wist het niet. Ze wist helemaal niets. Behalve dat ze haar moeder miste. Vreselijk miste.

Een avondcruiseboot gleed voorbij, vanbinnen verlicht. Becca stelde zich voor dat er jonge vrouwen zaten te kletsen en te flirten onder het genot van champagne en borrelhapjes, met niets anders aan hun hoofd dan de man met wie ze het hoopten aan te leggen die avond. Net als haar vriendin Pippa. Pippa had geprobeerd om begripvol en meelevend te zijn, maar behalve een stel slechte vriendjes had zij nog nooit iemand verloren. Haar advies, hoe goedbedoeld ook, was eendimensionaal: afleiding. Alcohol, plezier, seks – het maakte niet uit wat Becca gebruikte, zei Pippa, zolang het haar gedachten maar afhiel van de pijn.

Iedereen kwam met een advies. Misschien gaf het hun een goed gevoel – ze dachten haar te helpen om zichzelf daarna meteen weer te ontslaan van elke verdere verplichting van zorg en aandacht. Becca wist inmiddels wel wat haar vrienden aan beide kanten van de grote plas haar te bieden hadden:

‘Je moeder zou willen dat je gelukkig was. Ze zou willen dat je de draad van je leven weer oppakt.’

‘Je moet reizen, de wereld gaan bekijken. Het leven is kort, maak er het beste van.’

‘Concentreer je gewoon op alle goede momenten die jij en je moeder samen hebben gehad. Probeer gelukkig te zijn.’

‘Kijk naar alles wat je hebt en waar je dankbaar voor kunt zijn.’

Geen van die gemeenplaatsen was in staat haar te helpen. En als iemand zei: ‘Ik weet hoe jij je voelt. Toen mijn – vul familielid of geliefde huisdier in – stierf...’ kon Becca wel gillen: ‘Je weet niet hoe ik me voel! Je hebt geen idee hoe ik me voel!’

Ze haalde een tissue uit haar handtas en snoot haar neus. Hoe kon iemand weten hoe zij zich voelde als ze het zelf meestal niet eens wist? De enige met wie ze hierover wilde praten – de enige die ze het grootste deel van haar leven alles had durven toevertrouwen – was er niet meer. ‘Ze leeft voort in je herinneringen,’ had Simon gezegd.

Niet goed genoeg. Bij lange na niet goed genoeg.

Ze trok zich terug van de reling en liep naar de London Eye, die felblauw verlicht was. Daar – precies aan de voet van de Eye, vlak bij de plek waar blije mensen in de rij stonden voor hun halfuurtje in de grote, langzaam bewegende cabines – had haar moeder in december op haar staan wachten. Becca, die haar van een afstand al had zien staan, had Simon op haar geattendeerd. Hij was in de lach geschoten en had opgemerkt dat ze er klein en zorgelijk uitzag, met haar hoofd in haar nek om de omvang van het reuzenrad in zich op te nemen. ‘Een beetje nerveus, zo te zien?’ had hij gevraagd. Becca had geknikt. Toen hun blikken elkaar kruisten, had haar moeder haar met een gespannen, vastberaden glimlach aangekeken. ‘Ach,’ had Simon gezegd, ‘ze vindt me vast aardig.’

‘Ze leeft voort in je herinneringen,’ herhaalde Simons stem.

Niet goed genoeg.

Terwijl ze gezinnen in het reuzenrad zag stappen, wist Becca één ding zeker: ze had er werkelijk alles voor over om nog een keer samen met haar moeder een ritje in de Eye te kunnen maken. Met zijn tweetjes.

Haar telefoon trilde. Het was een bericht van Simon: *Ik wacht op je.*

Ze veegde haar gezicht droog met de mouw van haar jas en antwoordde: *Ben onderweg.*

HANNAH

Een maand nadat ze na vijftien jaar trouwe dienst in de kerk haar ontslag had ingediend, was Hannah Shepley Allen van één ding overtuigd: het feit dat ieder mens gemist kan worden was in theorie een stuk makkelijker te aanvaarden dan in de praktijk.

‘Voor mij ben je onmisbaar,’ zei Nathan, die sinds twaalf dagen haar echtgenoot was. Hij boog en drukte een kus op haar gefronste voorhoofd. ‘En voor Jake ook. Hij is dol op je. Net als ik.’

Hannah schoof haar stoel weg van de keukentafel, zonder haar ogen los te maken van het beeldscherm van haar laptop. Als ze haar niet zo makkelijk vervangen hadden, zou haar ego misschien wat minder gekwetst zijn. Maar de laatste e-mail van de predikant die jarenlang haar baas was geweest, Steve Hernandez, gaf aan dat de Westminster Church met een duizelingwekkend vaartje bezig was een opvolger voor haar aan te stellen. *We vroegen ons af of jij bereid bent een huurovereenkomst te overwegen met recht op koop voor Heather, zodat ze in jouw huis kan blijven wonen.*

Ze gebaarde met haar hand naar het beeldscherm. ‘Ga je gang. Lees de hele e-mail maar.’ Nathan duwde zijn bril omhoog en leunde voorover om de woorden te lezen die Hannah al drie keer had gelezen. Ze wachtte totdat hij weer overeind kwam en vroeg toen: ‘Wat vind je ervan?’

‘Tja, het bespaart je in elk geval heel wat stress als je je huis niet hoeft te verkopen. Volgens mij is dit een antwoord op het gebed.’

‘Nee, ik bedoel: wat vind je ervan dat ze Heather willen aanstellen?’

‘Hij zegt niet dat ze Heather willen aanstellen.’

‘Maar het is toch overduidelijk dat ze dat van plan zijn.’ Hannah

klemde haar kaken op elkaar en las de e-mail nog een keer door. *Als je openstaat voor die optie, neem dan alsjeblieft contact met haar op om de details te bespreken.* ‘En waarom mailt Steve mij hierover? Waarom belt Heather me niet gewoon op om te zeggen: “Hoi, ik neem jouw baan en jouw kantoor over, en ik zou ook heel graag je huis willen overnemen.”’

Nathan klapte de laptop dicht, draaide Hannah behoedzaam om en keek haar aan. ‘Misschien wilde hij eerst een proefballonnetje oplaten om te zien hoe jij reageert.’

Hoe dan ook, het was vreemd. Deze hele toestand was vreemd. En zelfs Nathan kon haar niet op andere gedachten brengen. Nu ze terug waren van hun huwelijksreis en begonnen waren hun nieuwe leven vorm te geven, had ze tijd in overvloed om na te denken over haar verhuizing naar het westen van Michigan. Steve had benadrukt dat hij het voor haar als een geschenk beschouwde dat ze haar baan bij Westminster had opgezegd. Hij vond het belangrijk dat ze vrij was om zich op haar huwelijk te richten en had benadrukt dat ze zich niet verplicht moest voelen om terug te keren naar Chicago. Maar misschien was dat eerder een weloverwogen poging geweest om deze situatie naar zijn hand te zetten. ‘Vind je het echt niet vreemd?’ vroeg ze.

‘Wil je graag dat ik het vreemd vind?’ Zijn bruine ogen keken haar glimlachend aan, maar zijn lippen glimlachten niet mee. ‘Als jij dat graag wilt, dan kan ik wel leven met “vreemd”. Ik kan hier zonder moeite een complottheorie bij bedenken. Wat dacht je hiervan? Misschien hebben ze dit vanaf het begin gepland en dat hele sabbatsjaar bedacht als een list om jou uit de weg te ruimen zodat ze die Heather konden aannemen, die een ongeoorloofde affaire heeft met –’

‘Ach, hou op.’ Hannah porde hem in zijn zij. ‘Dat bedoel ik helemaal niet. Ik wil alleen maar zeggen dat ik deze hele toestand heel’ – hij wachtte tot ze het juiste bijvoeglijk naamwoord had bedacht – ‘vreemd vind.’ Een beter woord kon ze niet bedenken. Er klopte gewoon iets niet.

‘Goed, ik ga niet met jou in discussie over je intuïtie, Shep.

Maar misschien zijn ze heel tevreden over de wijze waarop Heather jou heeft vervangen en willen ze haar graag iets blijvends aanbieden nu ze weten dat jij niet terugkomt. Dat bespaart hun de moeite van een langdurige zoektocht en als zij graag in jouw huis wil blijven wonen, waarom dan niet? Volgens mij doen ze jou een plezier, doen ze ons een plezier, door ons de stress van de verkoop te besparen.'

En de stress van een dubbele hypotheek, die ze vanaf 1 april zouden moeten betalen. Hoewel Nate niet had laten merken dat hij zich zorgen maakte nu ze twee hypotheeken moesten ophoesten, voelde Hannah wel aan dat het zwaar zou worden. Aangezien zij geen inkomen meer had en geen vermogen van betekenis in hun huwelijk had ingebracht, zou ze een gat in de lucht moeten springen omdat ze op een betrekkelijk eenvoudige manier van haar hypotheek af kon komen. Maar nee, ze was verontwaardigd.

'Laat je trots je er niet van weerhouden om dit als een geschenk te zien, Hannah.'

'Ik weet het.' Waar ze nu even geen behoefte aan had, was een preek. Waar ze wel behoefte aan had, was tijd om dit in haar eentje te verwerken.

Hij wierp een blik op zijn horloge. 'Ik moet gaan. De repetitie van Jakes bandje is bijna afgelopen.' Hij pakte de autosleutels van het aanrecht, waar hij ze altijd neerlegde in plaats van ze aan het haakje naast de kapstok te hangen. Een dag eerder had ze de sleutels per ongeluk aan het haakje gehangen en had hij het hele huis afgestruind om ze te vinden. Vervolgens was hij helemaal over zijn toeren geraakt toen ze zijn telefoontje niet had beantwoord tijdens het boodschappen doen. Uiteindelijk was hij te laat gekomen voor zijn eerste college.

'Zal ik hem ophalen?' vroeg Hannah.

'Nee, dat hoeft niet. Ik doe het wel.'

'Dan ga ik vast eten koken. Pasta primavera, oké?' Ze maakte meteen het juiste keukenkastje open en haalde er een roestvrijstaalen pan uit die betere dagen had gekend. Als ze haar huis eenmaal had uitgeruimd, kon ze een deel van zijn kookspullen vervangen.

‘Eh... het is donderdag,’ zei hij.

Haar hand zweefde boven de kraan. Ze kon zich niet meer herinneren wat er zo bijzonder aan de donderdagen was.

‘Pizza-avond,’ zei hij. ‘Een traditie van de Allen Boys. Maar als jij al iets hebt bedacht, vindt Jake dat vast niet erg.’

‘Nee, dat geeft niks.’ Als Nathan die wekelijkse traditie al eerder had genoemd, dan was zij het blijkbaar vergeten. Er waren nogal wat Allen Boys-activiteiten waar ze rekening mee moest houden. Ze kon er maar beter een lijstje van maken.

‘Jake en ik bestellen meestal een pizza met veel vlees erop, maar ik kan voor jou wel een pizza met groente bestellen, als je wilt.’

‘Nee, doe maar wat je gewend bent. Ik vind het prima.’ Ze zette de pan terug in het kastje. ‘Dan maak ik wel een salade voor erbij, goed?’

‘Bedankt. Ik ben zo terug.’ Hij gaf haar een kus op haar wang en liep de deur uit.

Chaucer, de golden retriever van Nate, draafde de keuken in, ging op de mat zitten en bonkte met zijn staart op de grond. ‘Wil je naar buiten?’ vroeg Hannah. Hij verroerde zich niet. ‘Uit?’ Hij blafte even. Ze wees naar de achterdeur. ‘Naar buiten?’ vroeg ze, en ze probeerde Nathans stem te imiteren. Chaucer tilde een poot op. Ze nam die poot in haar ene hand en streelde met de andere zijn zachte vacht. Opnieuw blafte hij. ‘O, neem me niet kwalijk! Wil je iets lekkers?’ Hij stond op en maakte een rondje. ‘Goed, iets lekkers dus. Je baasje is vergeten je iets te geven, zeker?’ Ze stak haar hand in de pot die op het aanrecht stond en gooide twee hondenkoekjes op de vloer. ‘Niet verklappen dat ik je er twee heb gegeven, hè?’

Ze waste haar handen en doorzocht vervolgens de kastjes tot ze een slakom had gevonden. In de vijf dagen dat ze nu samen in Nathans huis woonden, had ze alleen haar eigen kleren verhuisd en in de ene helft van zijn kledingkast gehangen. Hij had beloofd om een paar planken vrij te maken in de krappe derde slaapkamer die dienstdeed als zijn thuishok, maar ze had er moeite mee

om haar spullen in zijn kamer te zetten. Dus stonden de dozen met boeken en tijdschriften die ze had meegenomen voor haar sabbatical nog steeds in een hoek van de kelder. De rest van haar spullen stond nog in Chicago te wachten om uitgezocht te worden. Nate had benadrukt dat hij niet emotioneel gehecht was aan zijn meubels en dat hij er geen enkele moeite mee zou hebben als zij een paar van haar eigen meubelstukken wilde meenemen. 'Richt het gerust in zoals jij wilt,' had hij gezegd. 'Het is al veel te lang een echt vrijgezellenhok geweest.'

Een donker vrijgezellenhok. Afgelopen winter was het haar niet zo opgevallen hoe weinig daglicht er hier naar binnen viel. Maar nu het maart was en de dagen begonnen te lengen, leek het huis wel een hol met die zware brokaten gordijnen en overwegend taupekleurige muren. Hannah was nooit een liefhebber geweest van opvallende, felle kleuren, maar misschien konden ze zijn saaie meubels en haar neutrale spullen inruilen voor iets vrolijks.

Ze had wat foto's moeten maken van het huisje van de Johnsons terwijl ze daar woonde. Nancy had een aparte smaak, en hoewel Hannah geen geld wilde verkwisten aan een interieurontwerp, zou ze op bescheiden wijze de lichte stoffen en pastelkleuren van dat huisje kunnen kopiëren. Als alles koek en ei tussen hen zou zijn, had ze Nancy zelfs om hulp kunnen vragen.

Na terugkeer van hun huwelijksreis had Hannah haar schamele bezittingen uit het huisje opgehaald en een kamerplant met een bedankbriefje voor Nancy achtergelaten op het aanrecht. Na vijftien jaar vriendschap communiceerden ze nu alleen nog via de e-mail. Alle pogingen van Hannah om de relatie te herstellen waren gestuit op een koele gereserveerdheid: Nancy en Doug waren heel blij dat ze had genoten van haar tijd in hun huisje en ze wensten Hannah en haar nieuwe echtgenoot succes in hun leven samen. Toen Hannah voorstelde om haar de sleutel persoonlijk terug te geven, had Nancy geantwoord dat ze samen met een vriendin het huisje kwam klaarmaken voor hun familie en dat ze niet goed wist hoe hun agenda er die dagen uit zou zien. Hannah kon de sleutel gewoon onder de mat neerleggen.

Chaucer, die inmiddels beide koekjes had verorberd, liet zich met een zucht op de keukenmat zakken. 'Precies,' zei Hannah. Misschien was Nancy op een dag bereid haar te vergeven dat ze niet eerlijk tegen haar geweest was. Ze hoopte het oprecht. Ze maakte een kant-en-klare bak caesarsalade open en kiepte die leeg in de plastic kom.

Uit balans. Zo voelde haar leven momenteel. Uiteindelijk zou ze haar evenwicht wel weten te vinden in dit nieuwe normaal, met al zijn vreugden en uitdagingen. Ze had gewoon tijd nodig om zich aan te passen. Dat snapte ze best. Elke rouwconselor zou een blik werpen op de lijst met alle grote veranderingen die er het afgelopen jaar in haar leven hadden plaatsgevonden en haar aanraden om bewust om te gaan met het verwerken van al die verschuivingen. Zelfs goede veranderingen veroorzaken stress; dat was haar bekend. Ze had genoeg rouwende mensen begeleid in haar pastorale bediening om de ingewikkelde dynamiek van verlies en verandering te begrijpen.

Terwijl ze de croutons door de sla mengde, streek ze met haar blote voet over Chaucers rug.

Verandering van werkomgeving? Check. Eerst een verplichte sabbatical en nu ontslag.

Een ingrijpende verhuizing? Check. Twee keer. Eerst van haar regelmatige leventje in Chicago naar het huisje van de Johnsons aan het Michiganmeer en vervolgens naar Nathans huis in Kingsbury.

Een huwelijk? Check. Op veertigjarige leeftijd voor het eerst getrouwd.

Een kind krijgen? Check. Ze was opeens stiefmoeder van een dertienjarige jongen.

Een nieuw sociaal netwerk? Check. Ze had al haar collega's binnen de kerk en haar vrienden in Chicago achtergelaten en was in Kingsbury nieuwe relaties aangegaan, met name met de vrouwen van de Degelijke Schoenenclub, haar metgezellen tijdens hun pelgrimsreis.

De dood van een vriendin?

Hannah zette de kom met sla opzij en besepte met tranen in haar ogen dat ze bijna de hele dag nog niet aan haar geliefde Meg had gedacht.

MARA

Onderschat nooit de verschrikking van een vergrootspiegel, dacht Mara Garrison, of het belang van een goede pincet. Ze tilde haar kin wat hoger op en probeerde opnieuw om een koppig, taai haartje te pakken te krijgen. Sinds ze de vijftig was gepasseerd, leken de tekenen van achteruitgang zich in razend tempo te manifesteren.

‘Ik heb je!’ riep ze, toen het haartje met een plof meegaf. Ze veegde over haar kin om te controleren of het echt weg was, een gebaar dat haar deed denken aan haar oma, die regelmatig met een pincet in de hand had zitten turen naar haar spiegelbeeld in de geoxideerde spiegel van een antieke kaptafel. Als ze eenmaal opgedirkt was, klopte Nana steevast op het geborduurde stoelkussen. Dan nam Mara plaats voor de spiegel en vertrok haar gezicht zodra Nana met stevige, maar liefdevolle streken de klitten uit haar kastanjebruine haar begon te kammen. En terwijl Nana daarmee bezig was, vertrouwde Mara haar toe dat de meisjes op school haar altijd ‘Walvis’ noemden. ‘Niet naar luisteren, lieve kind,’ zei Nana dan altijd. ‘Schelden doet geen zeer.’

Mara antwoordde dan met een snik in haar stem: ‘Dat weet ik, oma.’

Wie dat ooit had bedacht, was een walvis van een leugenaar.

Als ze er ooit lucht van kreeg dat iemand haar kleindochter Madeleine uitschold, dan kregen ze het met een boze oma aan de stok. En met een boze vader. Haar zoon Jeremy zou niet tolereren dat zijn dochtertje werd gepest, daar was ze van overtuigd. Bovendien, met alle beleid en procedures tegen pestgedrag kwamen kinderen daar tegenwoordig niet meer mee weg. Haar zoon Brian was vaak genoeg op het matje geroepen als hij weer eens iemand

had getreiterd. Ze wist als geen ander dat leerkrachten, studenten en het bestuur van een school tegenwoordig behoorlijk alert waren op dat gebied.

Ze hulde zich in haar rode oversized peignoir en schuifelde de gang door. ‘Ben je al op, Brian?’ riep ze tegen een gesloten slaapkamerdeur. Ze had zijn wekker niet horen afgaan. Bailey, Brians hond, stond op zijn achterpoten en krabde aan het hout van de deur. ‘Af, Bailey.’ Ze gaf hem een por met haar pantoffel. ‘Af, Brian?’ Het bleef stil. Ze opende de deur op een kier en werd begroet door de stank van zweet en bedorven pizza. Hoe vaak moest ze de jongens nog zeggen dat ze geen eten moesten laten rondslingeren? Bailey schoot naar binnen. ‘Ben je al wakker?’ Ze bukte zich om een paar gymsokken op te rapen en wierp een boze blik op Brians bed, waar zijn dekbed met een dekbedhoes van zijn favoriete footballteam verfrommeld op een hoop lag.

‘Waar is je broer?’ vroeg ze aan Kevin, haar vijftienjarige zoon die zich met een verwarde rossige haardos naar de badkamer van de jongens sleepte.

‘Kweenie.’

Bailey glipte om haar benen heen terwijl zij de trap af liep, naar de woonkamer ging – geen Brian – en vervolgens naar de keuken – geen Brian. ‘Brian?’ riep ze naar het souterrain. Geen reactie. Ze deed het licht aan en liep ver genoeg de trap af om zich ervan te vergewissen dat hij niet op de bank lag te slapen of te gamen.

Haar jongste was nog in zijn slaapkamer geweest toen zij naar bed ging. Ze had zijn muziek gehoord – zijn nieuwste deprimeerende aanwinst van grunge- of hardrockmuziek, de soundtrack voor zijn obstinate verzet tegen haar gezag – en ze had bijna op de deur gebonkt om hem te vragen de muziek wat zachter te zetten. Maar weken geleden, op aanraden van haar counselor Dawn, had ze besloten om zich in haar relatie met haar zoon alleen druk te maken om wat ze de moeite waard vond. Tot nu toe had die strategie niets opgeleverd. Helemaal. Niets.

Kevin sjokte de keuken in en pakte een doos ontbijtgranen die hij rechtstreeks uit de plastic zak in zijn mond kieperde.

'ZO VEEL MEER DAN EEN GOED VERHAAL ALLEEN... DEZE ROMAN VOEDT JE ZIEL. VERRIJKEND!' – LEESLIEVELINGS OVER EEN STAP NAAR VREDE

In *Stromen van water* zetten vier vrouwen hun reis langs de bergen en dalen van het leven voort. Zal het hun lukken balans te vinden te midden van alle veranderingen?

Mara probeert te wennen aan haar chaotische thuissituatie na de scheiding, terwijl Hannah haar nieuwe huwelijk juist wil omarmen, ondanks het verlies van een vriend en haar baan bij het ministerie. Charissa voelt zich overweldigd door haar zwangerschap en haar veeleisende positie als leraar. En Becca wordt beladen door schuldgevoelens na de dood van haar moeder. Kunnen de vrouwen ondanks deze levensveranderende situaties hun blik naar boven gericht houden?

In dit laatste deel word je opnieuw uitgenodigd om mee te reizen met de vier geliefde vriendinnen terwijl hun vertrouwen en geloof voortdurend op de proef worden gesteld.

Sharon Garlough Brown is predikant en retraiteleider. *Stromen van water* is het vierde, en laatste, boek in de Reisgenoten-serie. Eerder verschenen *Reisgenoten*, *Kleuren van hoop* en *Een stap naar vrede*.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

ISBN 9789029737548 NUR 302

9 789029 737548